

## יחסות פרטית מאוד

ארז מירנץ

"אף פעם לא סבלתי ממש מנעורים"  
[אלמוני]

א.

נסעתי ברכבת האחרונה של חמישי. אשאר עד מוצאי שבת. מאז שהתחלתי ללמוד זה הזמן היחיד שלנו יחד. בערב, עידן היה רגוע ומלטף, אבל בבוקר נזכר שהוא חייב לנסוע אל מעבר להרי החושך, עד לראש העין, כדי להשתתף בחזרה של הלהקה החדשה שהחתיים, זאת שהוא לא מפסיק להתלהב ממנה. קמנו והתארגנו במהירות. הוא היה כל כך לחוץ להגיע בזמן שלא הייתה לי הזדמנות להשחיל אפילו מילה. יצאנו לקינג ג'ורג' ועצרנו את המונית הראשונה שראינו. רק לקראת סוף הדרך הוא התפנה לשאול לשלומי אבל לא התחשק לי להגיד לו, אז במקום זה סיפרתי לו על השיעור של אתמול, על פרדוקס התאומים. "יש שני תאומים. אחד עוזב את כדור הארץ במהירות שמתקרבת למהירות האור, ולתאום שנשאר כאן הזמן נראה מהיר יותר", המשכתי להסביר לו את שלמדנו, "כשהתאום שנסע חוזר לכדור הארץ באותה מהירות, זה קורה שוב, ואז זה שנשאר, יראה לשני צעיר יותר".

"רגע, אז מי הצעיר ומי הזקן?" הוא דווקא התעניין.

"התאום על החללית חושב שזה שנשאר בכדור הארץ נע במהירות גבוהה הלך וחזור, והוא זה שצריך להיות מבוגר יותר".

כבר ממש התקרבו למקום. "זה נשמע מופרך לגמרי", עידן צחק והוסיף, "פיזיקה זה באמת למופרעים". כנראה שעשיתי פרצוף ממש חמוץ כי כשירדנו מהמונית הוא ניסה להחליף נושא ושאל אם אני מתכוונת להצביע לאולמרט בשבוע הבא...

"להצביע לאולמרט זה כמו להקשיב לגלגל"צ" קטעתי אותו על המקום,

הוא בטח היה אומר עוד משהו מחוכם, אבל בדיוק אז, כשיצאנו לרחוב מוריה, התקדם לעברנו ילד עם חולצת בית ספר ירוקה ודי מרופטת שדידה על קב ובקושי סחב את הילקוט שלו. להפתעתנו, הוא פנה דווקא אלינו ובקול חלוש שאל משהו על איזושהי הפרעה פסיכולוגית, בטח איזו תווית שפסיכולוג או יועצת הדביקו לו. הייתי לגמרי בשוק מזה שילד בגילו יודע מושגים כאלה. כשהייתי בגילו הייתי כזאת מפגרת, שעד היום כשאמא שלי מספרת שאני לומדת בטכניון, אנשים שהכירו אותי אז נשארים המומים או חושבים שהיא משקרת.

עידן החליט שזוהי הזדמנות להעיר משהו ציני, ואני נתתי לו מכה עם המרפק. הוא שאל את הילד למה הוא בכלל מתעניין בהפרעה הזאת, ואני חשבתי כמה שהילד הזה כזה מסכן, ילד קטן בלי הגנות מול המערכת. אני מקווה שההורים שלו תומכים בו לפחות. ניצלתי את העובדה שעידן היה עסוק עם הסלולרי שלו בלחפש את ההגדרה בוויקיפדיה והצעתי לילד לבוא איתנו. להפתעתי, עידן לא הביע התנגדות. נכנסנו לאולפן דרך הדלת הכפולה שבחצר, וכשחברי הלהקה ראו אותנו, הם הפסיקו את הנגינה כדי להגיד שלום. יוני, מי שהתברר היה הסולן, לבש בגדים מבריקים ולגמרי מגוחכים.

"אני גר פה שנתיים, אף פעם לא ראיתי כאן אולפן", הילד אמר.

"באמת? האולפן הזה קיים כבר מ-2004", העיר אחד מאנשי הצוות.

"מ-2004!?", הילד נשמע מבוהל, "אז מה עכשיו?" הוא מלמל לעצמו, אסף את הקב והתקדם לעבר היציאה, אבל בדרך נתקל באחד המגברים ונפל.

רצתי אליו.

"כואב לך?"

הוא השתדל לעצור את הבכי.

עידן, שיצא באותו רגע מחדר הבקרה, התקדם לכיווננו וכרע לידו. "ילד, אתה בסדר?" הוא שאל, והשאלה הזאת רק גרמה לילד לבכות יותר.

"אל תפחד", הוא ליטף לו את הראש, "אני יודע שהעולם נראה רע עכשיו, אבל זה רק בגלל שחסרה לך פרספקטיבה. כשתהיה בגילי תרגיש יותר טוב".

"אתה לא תשקר לי וסתם תבטיח כמו כולם?" הילד הביט בעידן בעיניים לחות.

"אני לא אשקר לך", עידן הניח את ידו על כתפיו, "אני אומר לך, צפויות לך צרות יותר נוראיות אפילו מאלו שאתה עובר עכשיו, אבל יהיה שווה לחכות. אתה תעבוד עם אמנים שאתה מאמין בהם, תצליח, תשכב עם נשים יפות, תגשים את החלומות שלך, תעשה מה שאתה אוהב, תטייל בכל העולם ותתקדם במהירות האור. מחיר קטן לשלם, לא?"

נזכרתי שוב בפרדוקס התאומים. הלוואי שעידן זיהה את התאום שלו שנסע, כי אם לא, אז למה סתם לטפח בילד תקווה? ובכלל, אני לגמרי שונאת את הבדיחות הציניות שלו. הלהקה המשיכה לנגן, והילד היה מרותק למוזיקה שלהם. אני מקווה שאת הבגדים המבריקים הוא אהב קצת פחות. בהפסקה, יוני הכיר לו את הנגנים, ובשתיים ורבע הוא הלך הביתה מאושר. כשהם חזרו לנגן התיישבתי בחדר וניסיתי לסיים את 'הקלות הבלתי נסבלת של הקיום'. תהיתי אם אי פעם נראה שוב את הילד. הרגשתי שחבל עליו.

## ב

כשחזרתי מבית הספר שמת לי לב ששוב החליפו את הסרט בקולנוע. הפעם זה משהו בשם 'הקלות הבלתי נסבלת של הקיום'. זה הפחיד אותי. חשבתי שאולי זה סימן.

בפינה של רחוב מוריה ראיתי בחור עם שיער ארוך ובלונדינית יפה עם משקפי שמש שירידים מאוטו חדש ומבריק. היא אמרה משהו על להצביע למישהו אחד, אולמרט. (ההורים מדברים הרבה על הבחירות של השבוע הבא אבל אף פעם לא שמעתי את השם הזה.) לא יכולתי להפסיק להסתכל עליהם, אבל מה שהיועצת אמרה היום על האבחון שעשיתי חזר על עצמו בתוך הראש שלי בלי הפסקה. אולי עדיף שאני אמות לפני שההורים שלי יקבלו את המכתב ויהרגו אותי.

כבר ראיתי בטלוויזיה תכנית על אנשים שלוקחים כדורים, הולכים לישון ופשוט לא קמים. זה בטח יכאב פחות מלחיות.

הייתי חייב להגיד משהו (בלי לצאת מפגר עוד פעם), אז פניתי אליהם, "סליחה, מה זה הפרעת זהות דיסוציאטיבית?"

"אמרתי לך שזוהי שכונה נוראית", היא נתנה לו מכה קטנה עם המרפק, אבל הוא ביקש לדעת למה אני שואל.

"אני חייב לדעת מה זה הפרעת זהות דיסוציאטיבית!" התעקשתי. הבחור הוציא מהכיס מכשיר מלבני שחור וקטן והקריא מתוכו, "כתוב פה שהפרעת זהות דיסוציאטיבית היא שאנשים תופסים את עצמם ואת עולמם דרך יותר מאישיות אחת ומתנהגים בהתאם. 'בדרך כלל אצל הלוקה בהפרעה קיימת אישיות ראשית, פסיבית ומדוכאת לרוב, שהיא האישיות האמיתית של האדם; לצידה מתקיימת אישיות אחת או יותר, בעלת אופי נבדל, השונה בגילה ובזיכרונותיה'".

"כמו עם התאומים!", הבחורה אמרה.

"עוד פעם פיזיקה!?" הוא המשיך לקרוא, "אנשים שסובלים מהפרעת זהות דיסוציאטיבית נראים רגילים לאחרים. כלומר, הבעיה שלהם לא נראית. הם לא מודעים להחלפת הזהויות". הסתכלתי על המכשיר שהוא החזיק. מי הכניס לשם את כל הידע הזה? "מה זה הדבר הזה?", הצבעתי עליו.

"מה, אף פעם לא ראית כזה?", הוא התפלא. "לא", עניתי.

"אז אולי באמת יש לך הפרעת –" הוא הסתכל במכשיר, "– זהות דיסוציאטיבית".

הבחורה היפה הזמינה אותי להצטרף אליהם. חצינו את הכביש ביחד, אני ביניהם (הלוואי שהם היו ההורים שלי), ונכנסנו לחצר. מבחוץ שמעתי תופים וגיטרות. המוזיקה הייתה נורא רועשת, אבל זה היה רעש שלא שמעתי אף פעם. רעש נוצץ. כשהיינו בפנים, הזמר הגבוה שלבש בגדים מבריקים הפסיק את הנגינה וחילק הוראות. זה סיקרן אותי. שאלתי אותם ממת'י יש כאן אולפן, והם אמרו שמאז שנת 2004. לשנייה חשבתי שהם עובדים עליו, אבל אז באמת הבנתי שיכול להיות שאני בעתיד, אבל מה עם כל מה שאני מכיר? ומה יהיה? ניסיתי לצאת משם כדי לראות אם אני מדמיון הכול, אבל בדרך נתקלתי בחפץ שחור גדול וכבד ונפילתי.

הבחורה רצה אליי, ואני ניסיתי להסתיר את הדמעות, ואז הבחור הגיע וניסה לעודד אותי. הוא אמר שאפילו שעכשיו קשה, העתיד שלי יהיה טוב. רציתי להאמין לו, רציתי ממש.

הלהקה חזרה לנגן. הם שרו על המוות בצורה ממש יפה, כמו שאני מרגיש, כמו שרציתי להגיד ואף אחד לא רצה לשמוע אותי. אולי שווה לחיות רק בשביל זה? רציתי לשמוע עוד. כשהזמר עלה גבוה בפזמון הרגשתי צמרמורת חזקה. אני חושב שככה האוזן מרגישה כשאני מנקה אותה עם קיסם. שכחתי מהיועצת, מהמכתב, מההורים, כאילו כל היופי התחבר והפך למסך ענק ולבן שהגיע מהשמים ועטף הכול. פתאום לא היה הבדל ביני לבין העולם.

השעה היתה כבר אחת, ובאחת וחצי הייתי צריך להגיע לארוחה של שישי בצהריים, אבל בהפסקה הבאה הזמר הציג אותי לנגנים, והם הזמינו אותי להיות אורח כבוד קבוע בחזרות שלהם. רציתי להישאר איתם. הם נתנו לי הרגשה שאף פעם לא הרגשתי – שאולי עוד יצא משהו טוב מהחיים האלה. אף פעם לא פגשתי חברה מגניבים כאלה, אז משכתי עוד קצת, בשבילם.

בשתיים וחצי ניסיתי להתגנב הביתה. אבא ואמא היו בדיוק בכניסה ורצו לדעת למה איחרתי. אמרתי את האמת. סיפרתי להם את הכול – על המוזיקה, על הלהקה, על הזוג ואפילו על המכשיר המלבני הקטן עם המידע.

"אני אומרת לך עוד פעם, הכדורים רק החמירו את המצב שלו!" אמא אמרה.  
"זה רק שלב, הוא צריך להסתגל לתרופה", אבא ענה לה.

בערך שבועיים אחרי, כשקיבלו את תוצאות האבחון שלי, הם שלחו אותי לטיפולים כואבים עם חשמל שנכנס למוח במהירות גבוהה, שאחריהם לא הרגשתי כלום במשך חודש. אבל סבלתי בחיך. ידעתי שאוכל לסבול הכול בשביל המוזיקה, בשביל העתיד המתוק.

## ג

להקות טובות כבר אי-אפשר למצוא בתל אביב. משהו בעיר הזאת הופך אותך מהר מאוד לאדם לא אותנטי. אם כבר יש משהו טוב באמנות, הוא בדרך כלל בא מהפריפריה, וגם זה לפני שהוא מתקלקל אצלנו. מזל שרוב המפיקים לא פועלים מחוץ לקופסה, כי אני מוכן לנסוע לכל מקום כדי למצוא אנשים מוכשרים, ובמיוחד לראש העין, כי בינינו, 'המתת חסד' היא הלהקה הכי מעניינת שנתקלתי בה לאחרונה. ואני יודע על מה אני מדבר. יש לי חוש לדברים האלה. יש כאלה שקוראים לזה אינטואיציה.

נעמה שתקה כל הדרך לאולפן. היה ממש נחמד אתמול כשהיא באה, אבל היום רק פיזיקה ופיזיקה. היא נהייתה כמו כל הסטודנטים הגיקים האלה בטכניון – מאוד שקועה בלימודים, מאוד תחרותית. כנראה שבלי לשים לב אמרתי משהו ציני כי היא עיקמה את הפרצוף, אז מהר החלפתי נושא. התחלתי לדבר על הבחירות, פשוט לדבר על משהו.

כשירדנו מהמונית ברחוב מוריה ראיתי ילד על קב שהיה בשוק מהנייד שלי, כאילו אינטרנט-סלולר זה שיא הטכנולוגיה. הרגשתי שראיתי אותו כבר, אז כשנעמה הזמינה אותו להצטרף אלינו לא התנגדתי.

יחד איתו נכנסנו לאולפן האהוב עליי – חדר חזרות נטול פזזה ואווירת "קרחנה". הוא אמנם לא אידיאלי מבחינת התנאים, אבל יש בו קסם, ואפילו שהציווד לא הכי חדיש, אני מאמין שהכישרון ינצח את הטכנולוגיה. לפעמים רמה טכנית גבוהה מסתירה שטחיות.

יוני והחברים מ'המתת חסד' כבר התאמנו על השיר שאותו, אמרתי להם, הכי כדאי להוציא לרדיו כסינגל ראשון. (בזמן האחרון שלחתי אותם להשתפשף בהופעות קטנות בכל רחבי הארץ, ועכשיו הם בשלים להתחיל.)

עצרתי אותם עם איזה ניסיון לסיים את השיר בצורה יותר מוחצת, משהו שחשבתי עליו באמצע הלילה. אני כבר מדמיין אנשים נוסעים באוטו בשישי אחר הצהריים והשיר מתנגן ועושה להם טוב על הלב. הילד הסתכל על האולפן ועל הנגנים ונראה מזועזע ומרותק בו זמנית. כשהסברנו לו על האולפן, הוא נראה מבוהל, ומיד ברח ונתקע במגבר. ניגשנו אליו. הוא לא הצליח להסתיר את הדמעות, אז החלטתי לנסות. איך אומרים בספרי התקשור? "כשהתלמיד מוכן, המורה מגיע". אז הנה התלמיד, עם קב ותיק, והנה אני – מנהל להקות, שזה סוג של מורה.

"אני יודע שאתה רוצה לפגוע בעצמך", אמרתי, "אבל אתה צריך להאמין". מהפנים שלו הבנתי שהוא לא מבין, אז המשכתי, "פשוט תחשוב עליי כמו על מדריך ותקשיב למה שיש לי להגיד".  
"מדריך כמו בצופים?" הוא שאל.

"לא, כמו עידן".

"איך אתה יודע איך קוראים לי?" הוא נבהל.

"אל תדאג", נעמה חייכה אליו, "אתם תאומים".

"אתם מפחידים אותי".

"אין לך מה לפחד", היא הניחה יד על הכתף שלו.

"את נורא יפה", הוא אמר לנעמה ומיד פנה אליי, "זאת אומרת, חברה מאוד יפה יש לך".

"גם לך יהיו".

"מי תרצה אותי בכלל?"

"מי מכניס לך לראש את השטויות האלו?" הרגשתי את הכעס הישן מחלחל ועולה בי.

"אמא. וגם הילדים בבית ספר".

"אל תקשיב להם. הנה, תראה איך החיים יכולים להיות", הצבעתי על הלהקה והאולפן, "מוזיקה יפה שאף פעם לא הכרת, יופי, הבנה, אנשים טובים".

"אתה לא תשקר לי וסתם תבטיח כמו כולם?"

"תסמוך עליי. בבקשה, זה מאוד חשוב לי". הושטתי לו יד ועזרתי לו לקום.

כשהלהקה הפסיקה לנגן יוני הכיר לעידן את הנגנים. הם קיבלו אותו בחיבה, והוא אפילו הצליח לשעשע אותם.

אחרי ההפסקה הם נשמעו טוב מאי-פעם ולא הרגשתי צורך להתערב. סיפרתי לעידן על התכניות שלי לגביהם, והוא נשמע ממש נלהב, אפילו שאף פעם לא היה בהופעה אמיתית ולא היה יכול לדעת בדיוק למה אני מתכוון.

"שמעתי שדיברתם על הבחירות", הוא אמר אחר כך. "אבא שלי הולך להצביע למפלגת 'אמת', שמעון פרס הוא המנהל שלהם. אתה חושב שזה נכון?" איזה ילד!

בשתיים ורבע הוא נזכר שהוא צריך ללכת הביתה. אמרתי לו ללכת אבל לא לפחד. נראה לי שהוא הבין את המסר ולא צריך לבקר ולהשגיח עליו יותר. הוא לא יפגע בעצמו.

בשלוש, כשהחזרה נגמרה, חיכינו בחצר לאנשי הצוות שנעלו את האולפן. נעמה אמרה שהיא רוצה לחזור כבר הביתה. אני חשבתי על הילד, ובדיוק כשהתכוונו לעזוב הוא חזר, נגרר בכוח על ידי אבא שלו שסחב אותו בגסות עם הקב. בעיניים שלו היה מבט של מי שמסוגל לפרק לילד שלו את העצמות לפני כולם. "תראה לי את האולפן הזה", הוא צעק וטלטל את הבן שלו. התקרבותי אליהם ובחשש מה הצבעתי לעבר הדלת הכפולה.

כשהראינו לאבא את האולם מבפנים, נראה היה שעולמו התהפך. "לא היה פה מטה בחירות של מפלגת העבודה?" הוא הסתכל לסירוגין על כלי הנגינה ועליו.

כשכל אחד מאיתנו מלמל, בתורו, שלא ידוע לו שום דבר על מטה בחירות, האבא ביקש סליחה. "בפעם הבאה אני אאמין לו, אפילו שאשתי כבר הרימה ידיים".

ד

כשהספר הכבד של נעמה הוטח עליו בעוצמה התעוררתי בבית של יוני. "די לישון", היא אמרה בחוסר סבלנות, "בוא כבר נלך הביתה".

מבעד לקורי השינה הבנתי משהו שהייתי צריך להבין כבר מזמן – הלהקה המדהימה הזאת היא לא כזאת מדהימה, הם שרים רק על המוות, והבחורה, היא לא יפה כמו שחשבתי, ואני – אני בכלל לא רציתי להיות מפיק של להקות. בעצם לא עשיתי שום דבר חשוב בחיים שלי. כלום לא השתנה. אולי הייתי צריך לגמור עם זה כבר אז.